

Vaig insistir, tu insistires, y acabá nostra lluyta quedant jo duenyo del banch, y tu apoyada ab la arrunada fonteta, y sota una grossa parra que sostenintse ab la muralla tancava vostre jardí.

Vaig aixecarme, y altre vegada al costat teu estava.

Que 't vaig dir, que tu mirantme ab tot l' amor de que ton cor de quinze anys era capás m' escoltabas embadalida, no desfeyas las tevas mans de las mevas y semblabas nadar en un mar de felicitat? Paraulas d' amor, esperansas que mon jove cor entreveya, juraments que ab tota la meva fe pensaba cumplir.

.....M' estimarás sempre, vaig dirte, per últim, al despedirme.

Me mirares ab aquella dolsa mirada que sols per mi tenias reservada, y no poguent tos llavis dirme lo que ton cor sentia, en lo vassal que feya la mateixa fonteta, sobre la aigua platejada, ton dit escrigué: T' ho juro; y ensemps que 'l jurament s' esborraba á mesura que 'l feyas, estampaba en ta ma lo primer petó que de mi reberes y l' únich que ab mes puresa tu has rebut.

Seduida per ton mirall que reflexaba ta bellesa vas creure que ton poble era petit teatre pél gran escenari que pera lluhir ta boniquesa necesitabas;... vas creure que mon amor sencill, pur y ferm com podias desitjar, era mesquí pera la set de sensacions que 'l teu somiaba. pera las vanas il·lusions que 'n mal hora 't forjares... Y altres amors mes apassionats y més tempestuosos han fet remoure las fibras de ton cor, amarrante en lo jou de la desventura....

Y ara que sents la maledicció de tos pares que com pesanta llosa aplasta 'l teu cap, y 't veus esser lo continuu juguet de tos passa-volants aymadors, y tot sentinte la llàgrima ardenta de despit que crema ton rostre, veyente vilment enganyada per mentidas apariencias... no es veritat, que allá, á posta de sol, en l' hora benehida pels que com tu son únich goix n' es la dolor, recordas ta joventut y ab ella nostre amor, las esperansas que 'ns afalagaban, los juraments que á tot hora 'ns feyam, aquell pervindre hermós plé de somiats encants que nostre felis amor nos prometia,... ab aquell cel sempre estrellat, ab aquell jardí sempre florit; y 'b rossinyol que hi cantaba, y la aigua com jemegaba; y deus plorar d' alegria recortantho, y deus plorar de tristesa al pensarhi,....¿te 'n recordas?

A NOSTRA FILLA VOLGUDA

¡RECORTS!

¡Que vella! vares dir, quant ab ta mare vam dirte que tenias ja quatre anys, los ulls nos va abusar llàgrima ardenta vessada ta agudes al escoltar.

¡Que vella que soch ja! sentim encare cada volta que á taula estém sentats, ¡barreja de dolor y d' esperansa! que sentinte los dos vam esmentar.

¡Dolor trist! de pensar que 't mustiarías com flor que avans del temps flayres ha dat. ¡Esperansa! de veurer que tu eras los fills qu' ans de tenirne vam somiar.

Lo cor desd' allavors, nos ha dit sempre que en veritat molt vella deus ser ja! y mes si 't recordem ajogassada, consells á tas companyas volent dar.

¡Tant vella has sigut ja! rosa marcida que de tos richs perfums nos vols privar. ¡Tant vella has sigut ja! que aquesta vida per altre de millor á deixar vas.

Quatre anys de goig y d' alegría pura contemplante á n' á tu habem vist passar; tu endolsías las nostres amarguras, las penas que 'ns donavan los estranys.

Avuy que nostra ditxa era complerta habias de venirla tu, á minvar ¡tu! la flor mes volguda y estimada dé quantas ¡ay! n' aplega nostre ram.

Trossos del cor sou tots; mes la ferida que ab ta ausencia en nostra anima farás mes grossa no pot ser, volguda Antonia, ¡com mes gros es lo clau, mes fondo va!

¿Quánts serém? preguntabas quant te deyam que un altre jermanet vindria aviat, ¡Que canaya! cofoya responias; ni aquest plaher tant sols tenir podrás.

¿Oy que l' estimaré mareta meva? ¿Oy que jo 'l bresaré sempre cantant? Desde 'l cel ja ho farás, éll pot sentirte que com tu també un angel ¡ay! será.

Tant com goig á nosaltres vil enveja has fet á molts mares, ¡y es estrany! ¿Perqué tant bona sent ¡ay! t' envejaban? ¿Tant ho ets que per ço te 'n vols anar?

—Quant jo ja sigui gran, petits vosaltres, també os estimaré si feu bondat, igual qu' m' estimeu 'ls dos al hora; ¿Oy Dolors, que també 'ls estimarás?—

Ton passat se retrata en t' agonia y la ciencia impotent per tu será. ¡per tu! que 'ts ver espill de fillas bonas ¡Oh mort horrible, enrrera, feste enllá.